

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร สรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสังเคราะห์รูปแบบกิจกรรมนอกห้องเรียนการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
2. เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่จัดกิจกรรมนอกห้องเรียนการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่พัฒนาขึ้นระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่จัดกิจกรรมนอกห้องเรียนการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่พัฒนาขึ้น กับกลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ
5. เพื่อหาความพึงพอใจของผู้เรียนจากการได้รับจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้เชี่ยวชาญประเมินรูปแบบกิจกรรมนอกห้องเรียน ได้แก่ อาจารย์คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยคัดเลือกแบบวิธีเฉพาะเจาะจง จำนวน 3 ท่าน และนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเฉพาะเจาะจง ได้แก่ กลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน จำนวน 30 คน กลุ่มผู้เรียนที่เคยเรียนในรายวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์เพื่อทำแบบทดสอบในการหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ จำนวน 50 คน

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โดยใช้เวลาในการทดลองก่อนเรียน 1 ชั่วโมง เรียนตามแผนการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง และมีการทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง เว้นระยะเวลาเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน 2 สัปดาห์ ก่อนการทดสอบ รวมเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ จำนวน 3 หน่วยกิต 3(2-2) เป็นรายวิชาทฤษฎีในกลุ่มรายวิชาบังคับเรียนสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คือ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่าง การประชาสัมพันธ์ การโน้มน้าวใจ ทฤษฎีการโน้มน้าวใจ นำเสนอสิ่งที่ได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการโน้มน้าวใจ ทฤษฎีสังคมวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการโน้มน้าวใจ ลักษณะและวิธีการโน้มน้าวใจโดยการใช้สื่อต่าง ๆ มาพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน นักศึกษาสามารถมีกิจกรรมในการเรียนการสอนได้หลากหลายกิจกรรม ซึ่งนักศึกษสามารถสร้างองค์ความรู้และการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นได้

5. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

5.1 แผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ จำนวน 3 หน่วยกิต 3(2-2) เป็นรายวิชาทฤษฎีในกลุ่มรายวิชาบังคับเรียนสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คือ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่าง การประชาสัมพันธ์ การโน้มน้าวใจ ทฤษฎีการโน้มน้าวใจ นำเสนอสิ่งที่ได้ศึกษาค้นคว้า

ด้วยตนเอง ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการโน้มน้าวใจ ทฤษฎีสังคมวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการโน้มน้าวใจ ลักษณะและวิธีการโน้มน้าวใจโดยใช้สื่อต่าง ๆ

5.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนในชั้นเรียนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์

5.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน

5.4 แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักศึกษา

5.5 แบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อนประเมินเพื่อนในการทำงานภายในกลุ่ม

5.6 แบบประเมินเพื่อนประเมินเพื่อนในการทำงานกลุ่ม

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

6.1 ทดสอบก่อนการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่เรียนแบบปกติ จำนวน 60 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

6.2 ทดลองจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยใช้เวลาจำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง

6.3 ทดสอบหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่เรียนในชั้นเรียนปกติฉบับเดิม จำนวน 60 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

6.4 หลังจากการสอบหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ จึงทดสอบการเรียนวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่เรียนโดยกิจกรรมนอกห้องเรียน ใช้แบบทดสอบการเรียนวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่เรียนแบบปกติใช้เวลา 1 ชั่วโมง

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

7.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่จัดกิจกรรมนอกห้องเรียนการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่พัฒนาขึ้นระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

7.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่จัดกิจกรรมนอกห้องเรียน การเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่พัฒนาขึ้น กับกลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ

7.3 หาความพึงพอใจของผู้เรียนจากการได้รับจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับ นักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

1. การสังเคราะห์รูปแบบกิจกรรมนอกห้องเรียนการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีเดลฟาย จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า กิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนโดยกิจกรรมนอกห้องเรียน ทั้งหมด 5 กิจกรรม ประกอบด้วย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบรรยาย อภิปราย สาธิต และการค้นคว้าข้อมูล การบรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด และการแสดงบทบาทสมมติ ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินผลรูปแบบเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้อง ผลที่ได้ พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นด้านความถูกต้องและความเหมาะสม ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากที่สุด (Mean = 4.92, S.D. = 0.11)

2. ผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน สำหรับรายวิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 12 บทเรียน ใช้เวลาในการศึกษาทั้งสิ้น 15 สัปดาห์ มาเป็นเนื้อหาในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน และนำบทเรียนที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา จำนวน 2 ท่าน โดยภาพรวมความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean = 4.51, S.D. = 0.24) และทางด้านเทคนิค จำนวน 1 ท่านประเมินบทเรียนโดยใช้แบบสอบถาม พบว่า โดยภาพรวมความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (Mean = 4.32, S.D. = 0.38)

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 (คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน = 57 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน = 87.40)

4. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 (กลุ่มทดลอง = 87.40 และ กลุ่มควบคุม = 75)

5. การวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มทดลองที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนของแต่ละกิจกรรม พบว่า ความพึงพอใจของกลุ่มทดลองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (Mean = 4.21, S.D. = 0.40)

อภิปรายผล

การวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการ โนมน์น่าไวเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ในครั้งนี้สามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการ โนมน์น่าไวเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จากรูปแบบการเรียนการสอนวิชาการ โนมน์น่าไว รายวิชาที่นำมาพัฒนาในการวิจัยครั้งนี้เป็นรายวิชาที่มีลักษณะเนื้อหาทางด้านทฤษฎี ซึ่งส่วนใหญ่มีเนื้อหาในการบรรยายมากกว่าการฝึกปฏิบัติ เมื่อเทียบกับสัดส่วนของเนื้อหา ซึ่งมีเนื้อหาทั้งหมด 12 บทเรียน ประกอบด้วย บทที่ 1 เรื่องบทนำ บทที่ 2 เรื่องกระบวนการพื้นฐานของการ โนมน์น่าไว บทที่ 3 เรื่ององค์ประกอบของการ โนมน์น่าไว บทที่ 4 เรื่อง อิทธิพลของสื่อบุคคลในฐานะผู้สื่อสาร บทที่ 5 เรื่องช่องทางการสื่อสารเพื่อ โนมน์น่าไว บทที่ 6 เรื่องทฤษฎีของผู้รับสารในฐานะปัจเจกบุคคลและสมาชิกกลุ่ม บทที่ 7 เรื่องการสร้างสารและจริยธรรมในการ โนมน์น่าไว บทที่ 8 เรื่องการจัดเรียบเรียงสารและจิตวิทยาในสาร บทที่ 9 เรื่องการใช้สัญญาณวิทยาในการประชาสัมพันธ์ บทที่ 10 เรื่องการ โนมน์น่าไวกลุ่มและมวลชน บทที่ 11 เรื่องการ โนมน์น่าไวในการณรงค์เพื่อกิจกรรมสาธารณะ บทที่ 12 เรื่องรูปแบบการ โนมน์น่าไวในงานประชาสัมพันธ์ปัจจุบัน ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบฯ พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนมีความเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับวิชัย วงษ์ใหญ่. (2545 : 22) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง ประสิทธิภาพที่โรงเรียนจัดให้แก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองไปในทางที่

โรงเรียนปรารณา และหลักสูตรที่ดีที่ควร จะต้องตอบสนองความต้องการความสนใจของผู้เรียน อันสอดคล้องกับความต้องการของชีวิตที่เหมาะสมที่สุด และสอดคล้องกับชีวิตที่ บุญนุช (2543 : 20) กล่าวว่า กิจกรรมเป็นสิ่งที่ช่วยพัฒนาการในตัวนักศึกษาบรรลุผลจากการที่ทราบลักษณะและ ภูมิหลังของนักศึกษาเกี่ยวกับความสนใจ สุขภาพร่างกาย และพื้นฐานทางสังคมก็สามารถจัด กิจกรรมให้สอดคล้องกับการพัฒนานักศึกษาในแต่ละชั้นได้ เพราะนักศึกษาแต่ละคนมีระดับวุฒิ ภาวะทางสังคมที่ต่างกัน มีพัฒนาการทางด้านร่างกายและสังคมที่ต่างกัน ความเจริญทางสมองที่ ต่างกัน และความต้องการแตกต่างกัน ซึ่งเหล่านี้ทำให้นักศึกษาแต่ละคนมีพัฒนาการที่แตกต่างกัน ออกไป ถ้านักศึกษาได้แสดงออกก็จะเกิดพัฒนาการด้านบุคลิกภาพ และพัฒนาด้านคุณธรรมด้วย เพราะประสบการณ์เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ภายนอกชั้นเรียน รวมทั้งจากการประยุกต์ สภาพการณ์บางอย่าง สิ่งเหล่านี้มาจากกิจกรรม ดังนั้น กิจกรรมจึงช่วยให้บัณฑิตได้ปรับตนเอง ฝึกฝน ตนเองเพื่ออนาคต เช่นเดียวกันกับ Judith (2003 : 356) กล่าวว่า การเรียนที่หลากหลายวิธีในการ ออกแบบกิจกรรมและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ต้องชัดเจน และจะสามารถช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเพิ่ม เส้นทางและความสำคัญในการเรียนได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนแบบ ผสมผสานจึงเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีการนำรูปแบบหลาย ๆ วิธีมาผสมผสานโดยการ เลือกกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุดมาใช้ในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน เพื่อให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด (Bonk and Graham, 2006 : 6)

2. การพัฒนากิจกรรมนอกห้องเรียนของการเรียนการสอนรายวิชาการ โนมน์ว่าใจเพื่อการ ประชาสัมพันธ์ จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อบทเรียนที่พัฒนาขึ้นของรูปแบบการเรียน การสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนทางด้านความถูกต้องและเหมาะสมของเนื้อหาและทางด้าน เทคนิค อยู่ในระดับมาก เนื่องจากรายวิชาที่ทำการวิจัยเป็นรายวิชาการที่มีกระบวนการประเมิน กระบวนการเรียนการสอนที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีมีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยผ่านประสบการณ์ ตรง การเรียนรู้จะเริ่มที่วัตถุประสงค์ ความสนใจ และความต้องการของนักศึกษาการรับรู้ทาง ประสาทสัมผัสต่าง ๆ สามารถจัดได้ง่ายและครบในกิจกรรมนอกห้องเรียนไม่ว่าจะเป็นการมอง สังเกต สัมผัส ได้ยิน ได้เห็น ได้กลิ่น เป็นการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวาเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นของ ผู้เรียน (Smith. 1976 : 32) ดังนั้น นักศึกษาจะเรียนอยู่ในห้องเรียนมองออกมายังโลกภายนอก นักศึกษาต้องการประสบการณ์ตรงที่ตื่นเต้น ได้ลงมือกระทำด้วยตนเอง ค้นพบปัญหาคำตอบใน โลกของความเป็นจริง เป็นการช่วยให้นักศึกษาได้เห็น ได้ศึกษาจากของจริงแทนภาพ หรือ สัญลักษณ์จากหนังสือ หรือจากการสนทนาพูดคุย อาจารย์สามารถที่จะให้นักศึกษาได้สัมผัส ได้ ประสบการณ์ตรงจากกิจกรรมนอกห้องเรียน (Swan. 1979 : 22)

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองจากคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน จะเห็นได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนเป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภารัตน์ (2546 : 115) พบว่า กลุ่มผู้เรียนโดยวิธีสอนแบบผสมผสาน ผู้เรียนจะมีการพูดคุยปรึกษาหารือกัน ทุกคนมีความกระตือรือร้นในการทำงาน สนใจ และตั้งใจเรียนขณะครูสอน ดังนั้นทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับ สายชล (2551 : 127) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองจากคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยอาศัยการแจกแจงของ t-test โดยใช้คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เนื่องจากรูปแบบการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนที่พัฒนาขึ้นในงานวิจัยครั้งนี้ มีรูปแบบที่หลากหลายและมีความยืดหยุ่นจึงทำให้กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม สอดคล้องกับแนวคิดของชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ (2543 : 20) กล่าวว่า การเรียนรู้ตามสภาพที่แท้จริง การเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีต้องพิจารณาจากธรรมชาติของผู้เรียน เงื่อนไขที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานที่ แหล่งเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความรู้ในชีวิตจริงอย่างลึกซึ้ง โดยการจัดทำกับข้อมูลในลักษณะการสังเคราะห์ อธิบาย ตั้งสมมติฐาน หรือสรุปเพื่อให้ได้ความรู้ความเข้าใจใหม่ๆ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้อื่นอย่างเป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ คล่อง วงศ์สุขมนตรี (2551 : บทคัดย่อ) พบว่า นักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง โดยรวมมีความต้องการกิจกรรมการเรียนการสอน ความต้องการด้านการวัดและการประเมินผลความต้องการด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ความต้องการด้านสื่อการเรียนการสอน ความต้องการด้านกิจกรรมและสวัสดิการ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. ความพึงพอใจของผู้เรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้อยู่โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งหมด 5 กิจกรรม ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบรรยาย อภิปราย สาธิต และการค้นคว้าข้อมูล การบรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด และการแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนสรุปประเด็นสำคัญและเพิ่มเติมเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง เมื่อพิจารณารายข้อของความพึงพอใจพบว่า การสอนแบบชี้แนะเป็นรูปแบบการสอนที่มีค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจมากกว่าข้ออื่นเนื่องจากเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนแต่ละกลุ่มทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย การสอนไม่ควรจำกัดเฉพาะการฝึกอบรมวิชาเฉพาะสาขา การให้การฝึกอบรมวิชาเฉพาะ วิชาพื้นฐาน และวิชาต่างๆ ที่ให้ความรู้ทั่วไปในการดำรงชีวิต สถาบันอุดมศึกษาจะต้องพัฒนาจิตใจแห่งการใฝ่รู้ให้แก่นักศึกษาและพัฒนาให้เป็นคนที่

สมบูรณ์ กระบวนการเรียนรู้จะต้องเน้นการเรียนรู้มากกว่าการสอน โดยเน้นให้นักศึกษารู้จักวิธีเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learning how to learn) จะต้องนำวัฒนธรรมของข้อมูลข่าวสารเข้ามาสู่ระบบอุดมศึกษาของภูมิภาค เทคโนโลยีจะเป็นตัวเร่งที่สำคัญที่จะกระตุ้นการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาทั้งในสถาบันและการศึกษาทางไกลการปฏิรูปการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย การจัดการเรียนการสอนจะต้องยึดนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง เน้นการเรียนรู้มากกว่าการสอน โดยให้นักศึกษารู้จักวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีจิตใจแห่งการใฝ่รู้ รู้จักแสวงหาความรู้ตลอดเวลา ฝึกให้มีความสามารถในการวิพากษ์หรือการคิดอย่างมีวิจารณญาณ มีความคิดริเริ่ม มีทักษะในการประกอบอาชีพอิสระ และยึดมั่นในวัฒนธรรมสันติ (พันธุ์ศักดิ์ พลสารัมย์ และคณะ, 2543 : 19) เมื่อพิจารณารายชื่อของการจัดกิจกรรมการสอนที่มีความพึงพอใจน้อยกว่าข้ออื่น ได้แก่ การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน เนื่องจากการแบ่งกลุ่มง่าย ๆ ไปจนถึงการสร้างกลุ่มเพื่อให้ร่วมกันสร้างความรู้ที่ต้องศึกษา คั่นกว่า ใช้ระยะเวลานาน ผู้สอนควรต้องรู้ก่อนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม ได้แก่ ความแตกต่างของสมาชิกในกลุ่ม จำนวนผู้เรียน การสั่งงานกลุ่ม การประเมินการเรียนรู้แบบกลุ่มเป็นส่วนที่ส่งเสริมการพัฒนาชีวิตในอนาคต ผู้เรียนจะพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก และมีความเข้าใจ เนื้อหาสาระของการเรียนมากขึ้นการทำงานร่วมกันทำให้สามารถแก้ปัญหาได้เร็วขึ้น ง่ายขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น (อุดม เชยกิจวงศ์, 2545 : 47-48)

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรมีการนำชุดการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนไปขยายผลทางการวิจัยและพัฒนาโดยเพิ่มกลุ่มตัวอย่างตามสาขาวิชาอื่น ๆ และชั้นปีอื่นๆ ต่อไป เพื่อการขยายผลด้านประสิทธิผลของการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนต่อไป

1.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน ผู้สอนควรศึกษาวิธีการสอนและเทคนิคการสอนแบบเน้นกิจกรรมเป็นสำคัญที่เหมาะสม และสอดคล้องกับหลักการและขั้นตอนการเรียนการสอน

1.3 ควรศึกษาวิจัยด้านการฝึกทักษะการสร้างวิสัยทัศน์ และการเสริมแรงการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์อย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนที่พัฒนาขึ้น ในรายวิชาอื่นๆ

2.2 ควรศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาอื่น โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน เพื่อให้ได้มาซึ่งองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบต่างๆ ที่สนับสนุนการเรียนรู้และการคิดของนักศึกษา

2.3 ควรขยายผลการศึกษการใช้รูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาอื่น เนื่องจากเป็นสถาบันการศึกษาที่ใช้หลักสูตรเดียวกัน